

Guvernarea lui Dumnezeu și folosirea forței

26 iulie 2004

Gili Cârstea

Din vechime ni s-a spus că operațiunile în planul de mântuire nu se vor desfășura cu violență sau diplomație. „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zah 4:6). Dar Israel nu avea urechi pentru asemenea veste bună. Ei visau să construiască o națiune mare, cu o armată puternică, spre a îngenunchia Neamurile și a le aduce la Dumnezeu.

Apoi a venit Fiul omului spre a ne vorbi despre Tatăl ceresc și caracterul Său. Toată viața Lui s-a desfășurat în umbra crucii și sub autoritatea legii, care era o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Testat în infinite feluri și provocat să folosească violența cu un zel care cutremura iadul, acest caracter „scris” în inima lui Hristos a demonstrat că Dumnezeu este străin de forța constrângătoare. Din nou, poporul ales nu a văzut nici o lumină în principiile neprihănirii trăite sub ochii lor.

Când era gata să Se descopere Miresei Sale, Fiul omului a trimis din nou solii de avertizare că El nu operează prin putere sau tărie. Deși nu era lumină pentru vremea ei, brava și curajoasa Ellen a scris cu convingere și iubire lucruri cu care sufletul ei se lupta încă:

„Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițierea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana" (DA 22).

Aici ni se spune nu numai că Satana nu putea fi nimic prin violență; nici chiar puterea lui înșelătoare nu trebuia sfărâmată prin forță. Această metodă nu se află pe lista de principii a cerului. Pentru vremea lui Ellen, acestea erau concepte mult prea înaintate. Chiar astăzi biserica luptă cu ele din răspuțeri. Cum să pui capăt păcatului fără să folosești forța? Ce este rău în a măcelări o haită de câini turbați? Nu este legitimă distrugerea celor răi (ei) pentru a salva pe cei buni (noi)? Uităm așa ușor că și „ei” sunt copiii lui Dumnezeu.

Curajoasa noastră Ellen scrie mai departe pentru urechi surde:

„Legea dragostei fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depinde de conformarea desăvârșită cu marile ei principii de neprihănire. Dumnezeu

așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste - servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie” (PP 34).

„El nu găsește plăcere...”? Auziți ce spune un profesor adventist în revista oficială a bisericii: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.” Cum ar putea cineva să servească de bunăvoie sub amenințarea cu moartea? Sigur că Dumnezeu are orice drept, chiar să fie nelegiuit, dacă așa dorește. Întrebarea este dacă El are acest caracter.

Apelul ei devine asurzitor:

„Dumnezeu ar fi putut să-l distrugă pe Satana și pe simpatizanții lui la fel de ușor cum aruncă cineva o pietricică la pământ; dar El nu a făcut acest lucru. Rebeliunea nu trebuia biruită prin forță. Puterea constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de acest gen. Autoritatea Sa se bazează pe bunătate, îndurare și dragoste, iar prezentarea acestor principii este metoda de acțiune. Guvernarea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și dragostea trebuie să fie puterea predominantă” (DA 759).

Cum se biruiește o rebeliune în regatul păcii? Prin prezentarea principiilor pe care stă autoritatea divină: bunătate, îndurare, dragoste. O guvernare morală, bazată pe o lege morală, nu zdrobește rebeliunea prin forță. Așa ceva biserica vremii lui Hristos nu a putut accepta. Nici biserica vremii lui Ellen nu a putut accepta așa ceva. Ce ar putea face Dumnezeu mai mult decât a făcut spre a convinge biserica vremii noastre că marea controversă nu se va încheia prin putere sau tărie, ci printr-o riguroasă prezentare a principiilor neprihănitii?

***